

κατώρθωνε, τῷ ὄντι, ὁ περιδέξιος ἐκεῖνος, χειριζόμενος μ' ἕνα κάβον σχοινίου, μακρόθεν, τὸ πηδάλιον καὶ τὴν σκότα τοῦ πανιοῦ, μὴ ἀφήνων συνάμα καὶ τὴν κώπην, καὶ μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ, σβεστήν ἢ ἀναμμένην, τὴν πίπαν του. . . Ἄλλὰ τώρα, ποῦ νὰ εὐρεθῇ ἄλλος Σταμάτης! Ὁ ἀτυχήσας καὶ τελευταῖον κακοκέφαλος φίλος μου εἶχεν αὐτοκτονήσει, καθὼς εἶχον ἀκούσει, ἢ μοῦ ἐφαίνετο νὰ εἶχον ἀκούσει, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο πιθανόν. Ἐπόμενον ἦτο ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὡ πόσῃν θλίψιν ἠσθάνθην διὰ τὸν ἄνθρωπον!

Αἴφνης ἠλεκτρίσθην, καὶ ἀνετινάχθην. Ἐκάθισα πάλιν σὰ κάργα, καὶ ἄλα, ἄλα τὸ κουπί! Ποῦ ἦρα τόσῃν δύναμιν; Ἐκωπηλάτησα ἐπ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, συντόνως. . . Ἰδρῶσα. Ἀπεμακρύνθην πολὺ, γιὰ δὲ-γιὰ δὲ, ἀπὸ τὸν κάβον τοῦ λιμένος, παραπλέων τὴν ἔρημον ἀκτὴν. . . Εἶχα μεγάλην κούρασιν. Τέλος, καὶ αὐτὸ ἦτο ὁ μεγαλείτερος παραλογισμὸς, τὸν ὁποῖον ἔπραξα ἀπὸ τὸ πρῶτ' τῆς ἡμέρας ταύτης, αἴφνης ἀπεφάσισα νὰ πέσω εἰς τὴν θάλασσαν νὰ κολυμβήσω. Ἰδέαν περὶ αὐ-

τοκτονίας δὲν εἶχα πλέον. Εἶπα, ἄς κάμω τέλος ἐν λουτρόν, ἂν καὶ προσέβῃ ἤδη τὸ φθινόπωρον, καὶ πρέπει νὰ εἶνε κρύα ἢ θάλασσα. Ἐγυμνώθην κ' ἐπήδησα εἰς τὰ κύματα. Ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐκολύμβησα, ἠσθάνθην τόσῃν νάρκην ὥστε δὲν εἶχα πλέον δύναμιν νὰ ἀνέλθω εἰς τὴν βάρκαν, νὰ ἐνδυσθῶ, καὶ νὰ σωφρονήσω. Εἶπα « Ἄς κάμω τ' ἀνάσκελα! » κ' ἔκαμα ὅπως ὅταν εἶμεθα παιδιά, ὁπότε, δραπετεύοντες ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἐκολυμβούσαμεν διαρκῶς ὀκτὼ ἢ δέκα φορὰς τὴν ἡμέραν. . . Καθὼς ἤμην πλαγιασμένος, ἔλαφρὸς εἰς τὸ κύμα, τί ἔπαθα; ἀπεκοιμήθην τάχα; Ἐξαπλωμένος εἰς τὰ μαλακά, εἰς τὰ πούπουλα, ἠσθάνομην ἀπόλαυσιν καὶ τροφήν Συβαρίτου. Ρόδον διπλωμένον δὲν ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ῥάχιν μου, κ' αἱ εὐωδίαὶ ὄλαι τῶν ρόδων τῆς ἀκρογυαλιᾶς, τῶν κήπων, τῆς ἀμφιλύκης καὶ τῆς ἀνγῆς, ἤρχοντο εἰς τὰς αἰσθήσεις μου καὶ μ' ἐμέθυσκον. Ὅλη ἡ αἴσθησις, ἢ συνείδησις κ' ἢ ὑπαρξίς μου εἶχον μεταβληθῆ εἰς μίαν ἀπόλαυσιν ἀπείρου εὐωδίας.

Ἄκολουθεῖ

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ο Π Τ Α Σ Ι Α

*Τὴν ἀσημένια σιγαλιὰ τῆς νύκτας τὴν χρυσῶνει
βάρκα στὸ Νεῖλο πλέοντας μὲ κούνημα ἔλαφρό·
Χρυσὸ πανὶ ἀνεμίζεται, χρυσὸ ὀδηγεῖ τιμόνι,
χρυσᾶ κουπιὰ χαϊδεύονται σ' ὀλόχρυσον ἀφρό.*

*Ποῖος εἶν' ὁ νεῖος ποῦ κάθεται στὴ μαγεμένη πλώρη
πειὸ λαμπερὸς καὶ πειὸ ὠμορφος κ' ἀπὸ τὴν ὠμορφιά;
Καὶ ποιά εἶν' ἡ κόρη ἢ γελαστή, καὶ ποιά ἡ θλιμμένη κόρη,
ποῦ τοῦ κρατοῦν ἀταίριαστη κ' ἀνόμοια συντροφιὰ;*

« Ἐγὼ εἶμ' ὁ Ρῆγας ὁ τρανὸς ποῦ δυὸ γυναιῖκες πῆρα
κ' ἔχω διπλὰ τὰ στέφανα κ' ἔχω διπλὴ χαρὰ·
Πότε ἀγκαλιάζω καὶ φιλῶ τὴ μιά ποῦ κλαίει σὰν χήρα,
πότε τὴν ἄλλη ποῦ γελᾷ σὰν νεόνυφη κυρά.

Ἡ μιὰ μοῦ δίνει τὸ φιλι κ' ἡ μέθη του μοῦ πνίγει
τὸ λογικὸ στής ἡδονῆς τοὺς μαύρους ὠκεανούς·
Ἡ ἄλλη μοῦ δίνει τὸ φιλι καὶ νὰ, ἡ ψυχὴ ξανοίγει
κάποια χαρὰ ἀνιστόρητη ποῦ δὲν τὴ βλέπει ὁ νοῦς.

Κι' ἀπλώνοντας ἡ κάθε μιὰ τὸ ἀφρόπλαστό της χέρι,
ἐκεῖνη δείχνει πρὸς τὴ γῆ κι' αὐτὴ στὸν οὐρανό·
Ἡ μιὰ μοῦ λέει: **ἀπόλαυσε, κ'** ἡ ἄλλη μοῦ λέει: **καρτέρει,**
κι' ἄς τρεμοσβύνει ἡ ἐλπίδα σου σὰν ἄστρο προῦνό.

Τὸ ἀστέρι ἐκεῖνο σβύνοντας τὸν ἥλιο περιμένει
κάποιας ἡμέρας ποῦ ἀρχινᾷ καὶ δὲν περνᾷ ποτέ!...
Ἐγὼ εἶμ' ὁ Πλοῦτος! σκύψετε μπροστά μου, ὦ νικημένοι!
ἐγὼ εἶμ' ὁ Πλοῦτος! σκύψετε μπροστά μου, ὦ νικηταί! »

Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Α Κ Ι

Ἄοση ὠμορφιά ἐμοιράστηκε καὶ ζῆ
στὶς ὠμορφες τοῦ κόσμου λίγη-λίγη,
Σὰν ἀπὸ κάποιο θαῦμα ὅλη μαζῆ
στὴν ὄψι σου καὶ στὸ κορμί σου σμίγει

Γι' αὐτὸ κι' ὅταν τὰ χεῖλη μου κολλῶ
στὰ χεῖλη σου τὰ ζηλεμμένα, φῶς μου,
Μὲ τὸ φιλι σου ἀχόρταγα φιλῶ
ὅλες μαζῆ τὶς ὠμορφες τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀγάπη ποῦ ἐμοιράστηκε καὶ ζῆ
μέσ' στὶς καρδιές τοῦ κόσμου λίγη-λίγη,
Σὰν ἀπὸ κάποιο θαῦμα ὅλη μαζῆ
μέσ' στὴν πολύπαθη καρδιά μου σμίγει.

Γι' αὐτὸ (καὶ μὴν πιστέψης ἂν σοῦ 'ποῦν
πῶς δὲν σοῦ λέγω τὴν ἀλήθεια, φῶς μου.)
Μὲ τὴ δική μου ἀγάπη σ' ἀγαποῦν
ὅλες μαζῆ οἱ καρδιές ὅλου τοῦ κόσμου.